

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ СІМЕЙНИХ ЛІКАРІВ НА ЗАОЧНОМУ ЦИКЛІ ІНТЕРНАТУРИ

Гребеник М. В., Зелененька Л. І., Боярчук О. Р.

ДВНЗ «Тернопільський медичний університет імені І. Я. Горбачевського МОЗ України»

Основним завданням кафедри терапії та сімейної медицини є оволодіння практичними навичками, застосування їх на базах стажування із засвоєнням професійних вмінь, вивчення основних особливостей організації роботи та підготовки лікаря-інтерна до самостійної роботи в амбулаторії сімейної медицини. Виконання навчальної програми на базі стажування досягається шляхом їх практичної лікарської діяльності під керівництвом безпосереднього керівника інтернів в амбулаторії сімейної медицини протягом всього періоду навчання на заочному циклі інтернатури. На клінічних базах навчання лікарі-інтерни ведуть щоденний прийом хворих, підвищують свою професійну майстерність, вивчають та освоюють сучасні методики діагностики і лікування під контролем керівника інтернів.

Двічі на місяць у відділенні проводяться семінари і науково-практичні конференції, на яких лікарі-інтерни, на основі досвіду роботи і вивчення спеціальної літератури, обговорюють актуальні проблеми діагностики і лікування, помилки і ускладнення, що виникають в процесі роботи, а також подають реферати, підготовлені ними з різних розділів. Відповідно до наказу МОЗ України № 1145 контроль за практичними навичками проводиться щотижня, що є додатковим стимулом для лікаря-інтерна. Вивчення розділу завершується заліком, який приймають завідувач відділення та керівник інтерна біля ліжка хворого. Оцінка розділу заноситься в щоденник лікаря-інтерна.

Таким чином, належний контроль та об'єктивна оцінка роботи лікаря-інтерна на заочному циклі дозволить підготувати спеціаліста до самостійної роботи.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПЕРЕДАТЕСТАЦІЙНИХ ЦИКЛІВ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ЛІКАРІВ ЗАГАЛЬНОЇ ПРАКТИКИ-СІМЕЙНОЇ МЕДИЦИНИ

Шостак С. Є.

ДВНЗ «Тернопільський медичний університет імені І. Я. Горбачевського МОЗ України»

При підготовці на передатестаційних циклах лікар-курсант фаху ЗПСМ повинен навчатись на кафедрах вузу 156 годин, з яких: 34 – по терапії, 22 – по хірургії, 24 – по акушерству і гінекології, 24 – по неврології, 30 – по педіатрії, і по 6 - на невеликі цикли. Тоді які ж теми висвітлювати і на чому зупинитись при такій обмеженій кількості годин? Традиційно технологія навчання передбачає виклад ретельно відібраної і підготовленої викладачем інформації, яка ще й обмежується можливостями слухачів фіксувати її в рукописній формі. На дискусії, обговорення, детальний розбір конкретних випадків просто не вистачає часу. Така організація навчального процесу з закладах післядипломної освіти викликає невдоволення у більшості лікарів-курсантів. Вихід можна шукати у організації курсів тематичного удосконалення, але всі вони, як правило, - госпрозрахункові, і при тій мізерній заробітній платні, яку отримує сучасний сімейний лікар, - малодоступні. Інший шлях - впровадження дистанційних методів навчання, проте і вони мають ряд перешкод: юридично не розроблені нормативи «дистанційного» навантаження на викладача, відсутні механізми нарахування робочого часу і викладачу, і лікарю, який навчається в такий спосіб. Крім того, велика кількість лікарів-курсантів або зовсім не мають навичок роботи з